

get have efter Udvalgets Mening ikke den Bægt, at det bør frafalbes.

Autorisationen af Protokollen ved Forundersøgelsen kan, efter Udvalgets Mening, meget vel overlades til Underdommeren selv; et Forslag herom til § 120 vil blive stillet.

Udvalget kan ikke fravige den Anskuelse, at Overgreb fra Politiets Side i Almindelighed bør paadømmes under den Sag, der anlægges, og som har givet Anledning til Overgrebet. Dette vil være det simpleste og virksomste Bærn mod Misbrug, og slikt Overgreb synes lige saa vel som de egentlig processuelle Overtrædelser at staae i en naturlig Forbindelse med Sagen (§ 124).

I Udvalget har der atter været deelte Meninger om den Maade, hvorpaa Anklagebeslutningen (Kap. 3) skal fattes. Medens Fleertallet tiltræder Udkastets Bestemmelser, fastholder et Mindretal et i forrige Betænkning anbefalet Forslag. — Ved Enkeltighederne skal Fleertallet kun fremsætte et Par lidet indgribende Forslag (§ 127 og § 129). Et Mindretal anseer det rettest, at Justitsministeren og ikke Statsanklageren bestemmer, om Sag skal anlægges i Anledning af et trykt Skrift (§ 130). Derved optages Reglen i det forrige Udkast.

Naar Overanklageren skal tage Beslutning om Anklage, er det den simpleste og hurtigste Veie at lade ham udfærdige Stærning i eget Navn (§ 136), idet en Gjenpart da tilstilles Nævningedommeren, hvorefter Bestemmelserne i § 137 og § 141 maae undergaae en Forandring.

Udvalget har haft endeel Betænknelighed ved at gaae ind paa den Stilling, der ved Udkastet er anvist Formanden i Nævningeretten. Vel har Ministeriet vist en ikke ringe Imødekommelse imod de i forrige Betænkning fremsatte Forslag, idet Formanden er tillagt en videregaaende Myndighed end efter det tidligere Udkast, til at afgjøre forskellige Spørgsmaal paa egen Haand. Der bliver imidlertid flere Tilfælde tilbage, i hvilke Udvalget vilde ansee det rettest, at denne Myndighed blev tillagt ham; men da det maa erkjendes, at Grændsen

kan være noget vanskelig at trække, og at nærværende Udkast temmelig konsekvent har indskrænket Rettens Afgjørelse til de Tilfælde, i hvilke der bliver Spørgsmaal om egentlige Gjenbelsler, har man troet at kunne slutte sig til Udkastet, idet man paa dette Sagens Trin ønsker at imødekomme Ministeriet saameget som muligt.

De mindre væsentlige Forslag ved §§ 164, 172, 196, 205, 206 og 239 trænge ikke til videre Udvikling. Forslaget til § 209 vil vistnok billiges, da den Bestemmelse, der foreslaaes udstemt, ifølge Motiverne maa antages bevaret ved en Misforstaaelse. Tredie Punktum i § 205 kan misforstaaes, og det synes overflødig, da det andet Punktum ved den almindelige Regel er fyldestgjørende.

Idet Udvalget noget modstræbende gaar ind paa Udkastets § 203 angaaende Formandens Optegnelser, maa det fastholde, at disse Optegnelser ikke tillægges en saadan Karakter, som Udkastet har bestemt, og foreslaaer derfor, at andet Punktum i andet Stykke udgaaer.

Naar der i § 211 tales om, at de af Parterne forelagte Bevisligheder overleveres Nævningerne, bør der, efter Udvalgets Princip, ifkun forståes de i § 196 2det Punktum ommeldte Gjenstande; i Overensstemmelse hermed foreslaaes Paragrafen ændret.

Udvalgets Medlemmer Alberti, J. A. Hansen, Klein og E. Nimestad foreslaae, at det Antal Nævninger, der udkræves for at erklære en Anklaget skyldig, forøges fra 8 til 9 (§ 218).

De Forslag, Udvalget har stillet til §§ 204 og 222, staae i Forbindelse med Forslaget om, at § 251 udgaaer. De Betænkneligheder, Udvalget i den forrige Betænkning udtalte med Hensyn til det hele Kapitel om Bevis (Kap. 6), ere ikke hævede ved de Motiver, der ledsage nærværende Udkast. Ligesom Hovedgrunden til de af Udvalget foreslaaede Forandringer imidlertid var hentet fra, at det forrige Udkast forrykkede det rette Forhold imellem Nævningerne og de lovlærde Dommere, saaledes skal man, af de oftere anførte Grunde, være tilbøjelig til